

[Augsburg], 6. Mai 1570

An Theodor Zwinger

UB Basel, Fr. Gr. I 11, fol. 328r.

S. Legatum Carinianum tandem accepi, et addita pecuniola, ab Episcopio nostro missa, tandem omni aere alieno meo me liberaui: quod in magna felicitatis parte numero: si modo rectè ille scripsit:

Εύδαίμων τὸ πρῶτον ὁ μηδενὶ μηδὲν ὀφείλων:

Δεύτερ' ὁ μὴ γήμας: τὸ τρίτον ὄστις ἄπαις.

Etsi primum affirmare non possum. Nam et Deo omnia debo, bene meritis gratiam (in quo numero tu non postremas tenes, cuius studio et fide tam opera mea quam operarum praemia vidi) et officiosum animum paratamque operam omnibus ope mea indigentibus. Memoriam Carini sanctè conseruo etiam absque poculo, et per ocium scribam μνημόσυνον εὐχαριστικὸν: quem scio (qua humanitate et pietate fuit) factum meum probaturum, qui de summa 800 f., quae meae summae opes fuerunt, 40 annorum seruitute partae, 200 detraxerim ad neptem pauperculam honestè elocandam, et nunc 100 addiderim partim ex legato eius, partim ex Eusebij Episcopij benignitate. Tamen si haberem insignia eius depicta, curarem addenda aurato poculo, è quo bibere soleo: Vt ea quoque ratione testamento satisfierit. Nam profecto reditus mei non aequant expensas, cum parcissimè viuam. Sustento sororem ad egestatem redactam cum marito et ancilla, per annos amplius decem: pharmacopole, tabellarij, mendici, quorum hic ingens prouentus est, amplius sexagenis f. mihi constant. Huc accedunt δῶρα γαμήλια καὶ συμπατορικὰ, quae honestè recusari non possunt. Nam quia cum Fuggeris vixi, multi inepti homines me ditiss[imum] esse falsò persuasum habent. In quo errore etiam Castalionem nostrum versatum fuisse, ex Vtenhofio audiui. Fuit enim illa συμβίωσις nihil nisi splendida miseria. Nam egentior ab illis discessi quam accesseram. Sola Byzantina historia peculij aliquid extra ordinem mihi attulit: τὰσσα δὲ νείατραν εἰς ἀχάριστον ἔδν. Sed haec ἀπροξδιόνυσα quaeso vt pro humanitate tua singulari in optimam partem accipias. Ad Oporinianos scripsi statim à nondinis, vnaque ad te et Episcopium. Sed responsum ab illis accepi nullum, expecto nullum. Nam cum Hiero[nymo] Gemusaeo procurator meus significasset, me ὀγραφίαν ipsorum submolestè ferre: is se alijs grauiorib[us] negocijs occupatos esse, non sine supercilie respondit. Obtuli gnomologiam Isocraticam: ἀλλ' οὐδὲ γρὺ rescribunt. Pollicitus sum operam meam in denuo corrigendo Isocrate: tacent. Tantum autem abest, vt te παραπρεσθείας suspectum habeam, vt sciam, nisi te autore, ne teruncium quidem me ab illis accepturum. Quòd si efficere potueris sine aliqua molestia tua (οὐδὲ γὰρ ἀν βουλοίμην ἀπεχθάνεσθαι σε δι' ἐμὲ τοῖς νεοπλούτοις) vt stent pactis et conuentis: erit id quoque in magno numero tuorum in me officiorum. Ad ipsos nihil scribo, quum me lusurum esse operam praeuideam. Quod ἀντιδώρου mentionem facis, iniuriam mihi facis: cum et nugae meae nihil tibi prosint, et tantum tibi debeam ego, vt soluendo non sim. Prodeat modò felicib[us] auspicijs theatrum tuum, et planè copiae cornu. Emam meo aere, ac sepositis omnibus alijs libris, non conquiescam (ἀν θεός ἐθέλη) donec totum pellegero. Vale vir clariss[ime] et humaniss[ime] ac tuorum meritorum perpetuò me fore memorem et pro virili gratum, persuasum habeto. 6 Maij 1570.

Hiero[nymus] Wolfius  
Tuus.

De Luteciano Demosthene (quod penè oblitus eram) scripsi ad Episcopium: cui vereor ne ille fraudi sit ab praeiudicia. Sed tamen, quantum obiter vidi, mei me laboris non paenitet. Legam et illum (si occasio dabitur) et quod dederit, accipiemus: etsi aliquot deprauata loca minimè emendata vidi. Scholia quae iactantur, ex Harpocratōne, Suida, Hesychio assuta sunt pleraque. Vēnit nudus graecus 6 f.: Episcopius minoris, graecolatinum cum Aeschine et alijs, vt opinor, vendet: eaqüe de causa facilius exempla distrahet: vbi praesertim Lutetianas additiones ego adiecerō. Iterum vale.